

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/218/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200402
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7812200402.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: L. Š., U. XX.X.XXXX, U. R. L. XX, H. L. Q. O. C.. H. K., vyššou súdnou úradníčkou Okresného súdu Trebišov, za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Námestie SNP 7, v konaní o zaplatenie 816,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava, č. k. 9C/76/2012-60 zo dňa 25. mája 2012 takto

rozhodol:

M e n í uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania prvostupňového konania v sume 141,79 eur na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 40,03 eur na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil. Uložil Daňovému úradu Bratislava vrátiť žalobcovi zaplatený súdny poplatok v sume 41,87 eur do troch dní od doručenia právoplatného uznesenia. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobu vzal späť potom, ako právny zástupca vedľajšieho účastníka vzniesol námietku premlčania. Späťvzatie žaloby je preto potrebné hodnotiť ako procesný neúspech žalobcu v konaní, nakoľko k späťvzatiu nedošlo z dôvodu správania sa žalovaného po podaní žaloby na súd v zmysle § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p. Súd prvého stupňa však vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 prvej vety O.s.p., pre ktoré náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vo vzťahu k žalobcovi nepriznal, a to z dôvodu, že vedľajší účastník je občianskym združením na ochranu občana spotrebiteľa, preto sám zo svojej podstaty musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. V týchto súvislostiach trovy právneho zastúpenia vzniknuté z dôvodu právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka pozostávajúce z dvoch úkonov právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a podanie odporu obsahujúcu námietku premlčania, nehodnotil ako účelne vynaložené trovy konania potrebné na uplatnenie alebo bránenia práva. Preto žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu, čo do výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi podal včas odvolanie vedľajší účastník.

Navrhol zmeniť uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 141,79 eur. Uplatnil aj trovy odvolacieho konania vo výške 40,03 eur. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá. V dôvodoch odvolania akcentoval na to, že žalobca veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde združenie vstupuje do spotrebiteľských konaní. Žalobca celoplošne ignoruje premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka a podáva žaloby v premlčaných právnych veciach. Pri námietkach premlčania vznesených vedľajším účastníkom, ojedinele aj žalovaným, sa dožaduje aplikácie obchodného kódexu na stanovenie dĺžky premlčacích lehôt, prípadne poukazuje na dohodnuté desaťročné premlčacie lehoty, ktoré v spotrebiteľskom práve nie je možné akceptovať. Taktiež namieta oprávnenie vedľajšieho účastníka vzniesť účinne námietku premlčania. Prítom žalobca ako silná finančná spoločnosť vymáhajúca po celom Slovensku nespočetné množstvo pohľadávok si nezriadila vlastné právne oddelenie, ktoré by vymáhalo od spotrebiteľov pohľadávky na súdoch bez právneho zastupovania, namiesto toho sa dáva zastupovať silnou advokátskou kanceláriou, ktorá už v návrhu si neoprávnené účtuje aj právny úkon (pokus o zmier) a v mnohých prípadoch si súdy túto skutočnosť nepovšimli a priznali žalobcovi, najmä v platobných rozkazoch, aj takéto nezákonne uplatnené trovy. Ide o snahu dodávateľov pri použití nekalých obchodných praktík, ešte viac sťažiť ťažké sociálne postavenie najchudobnejších vrstiev obyvateľstva na Slovensku a čo najviac vyťažiť z úrokov z omeškania. Samotný vstup do konania Združenia ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. V množstve súdnych sporov pôsobil už vstup vedľajšieho účastníka do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoj návrh na začatie konania späť a žiadal konanie zastaviť.

Odvolateľ akcentoval na čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého „členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a a súťažiacich existovali adekvátne účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov“. Súdy by mali vychádzať z citovaného článku a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že Združeniu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by činnosť nemajetného Združenia mohla byť paralyzovaná. Naviac žalobca, ktorý závažným spôsobom a plošne na celom Slovensku porušuje spotrebiteľské práva, by v prípade nepriznania trov vedľajšiemu účastníkovi mohol naďalej vykonávať svoju doterajšiu prax bez akejkoľvek ujmy, najmä v povinnosti nahradiť trovy konania vedľajšieho účastníka. Aj napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka je podľa odvolateľa dobrou správou pre žalobcu, že môže plošne na celom Slovensku naďalej bez akejkoľvek ujmy uplatňovať vyššie citované pohľadávky. Aj keď Združenie má podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, poukazuje vedľajší účastník na reálnu skúsenosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, kedy po opakovaných žiadosiach v priebehu posledných dvoch rokov, napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo Združeniu finančnú podporu vo výške 4.000 eur. Takýto finančný príspevok pri objeme činnosti vykonávanej Združením na podporu spotrebiteľov, nepokrýva ani len poštové výdavky. Takáto zákonná možnosť Združenia čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v skutočnej. Prax potvrdila, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani Združenie, a ak áno, tak len výnimočne. Do konaní vstupujú vedľajší účastníci voči dodávateľom, ktorí najviac porušujú spotrebiteľské práva. Združenia na ochranu spotrebiteľov by chceli ochrániť ešte viac spotrebiteľov a vstúpiť do všetkých spotrebiteľských konaní, ale nedovoľujú im to skromné možnosti, nechota advokátov zastupovať Združenie, iluzórna podpora Združenia zo strany štátu, nepochopenie funkcie súdov v systéme naplňovania vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov zo strany niektorých sudcov. Združenie oslovilo desiatky advokátov po celom Slovensku, ale na trvalú spoluprácu dokázalo zabezpečiť len dvoch advokátov, ktorí sú ochotní pracovať len za prísudok. Vedľajší účastník nevie, o čo opiera súd svoje konštatovanie, že vedľajší účastník by mal byť z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť spotrebiteľovi právnu pomoc. Táto agenda vyžaduje nie len právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa to technického zabezpečenia pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na

ich spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky, ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch, je realizovanie činnosti spotrebiteľských združení prostredníctvom ochotných advokátskych kancelárií.

Cieľom spotrebiteľských združení je, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení, aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby dodávatelia prestali nie v dobrej viere skúšať súdy, aby im priznávali premlčané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík. Odvolateľ v dôvodoch odvolania akcentoval na to, že v tejto veci súd vydal dňa 16.1.2012 platobný rozkaz, v ktorom zaviazal žalovaného na úhradu celej žalovanej sumy aj s príslušenstvom, navyiac zaviazal spotrebiteľa nahradiť žalobcovi trovy konania 48,50 eur súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia 211,89 eur. Súd pri priznávaní trov dodávateľovi, ktorý si navyiac vedome uplatňoval premlčaný nárok, nemal žiaden problém priznať trovy konania, a to dokonca v nezákonnej výške, pretože si žalobca uplatnil aj úkon za písomné podanie protistrane „pokus o zmier“. Súd prvého stupňa sa nezaoberal tým, že v osobe žalobcu ide súčasť silnej nadnárodnej siete 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva XXX zamestnancov. Trovy, ktoré bez akýchkoľvek problémov priznáva tejto nadnárodnej finančnej skupine, považoval za účelné, pritom táto spoločnosť nemá problém si zabezpečiť vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu. Na internetovej stránke žalobcu je možné zistiť obrovské zisky tejto spoločnosti. Napriek tomu, že žaloby žalobcu sú zhodné v tisíckach iných vecí, súd nezisťoval účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne u bezmajetného Združenia, ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa. Pritom súd prvého stupňa pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Preto aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Práve preto vedľajší účastník je právne zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto právne zastupovanie realizovať. Aj keď neprijateľnosť zmluvných podmienok a posudzovanie nekalých obchodných praktík vyhodnocuje súd v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ ex offio, nemôže poučiť spotrebiteľa o premlčaní, prípadne mu dávať návrhy k náležitej právnej argumentácii voči dodávateľom. Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa žalobca v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť. Súd prvého stupňa mal preto jednoznačne aplikovať pre rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 146 ods. 2 prvej vety O.s.p., keďže nezastupiteľnú úlohu pri naplnení cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc s náležitou aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov.

Pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka, navrhol žalobca v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. toto konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1. Či pod právo na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2.

a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmysle a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a

Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na túto otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4. Či je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, ak v tej istej veci súd najprv v platobnom rozkaze dodávateľovi prizná plnú náhradu trov konania a po zrušení platobného rozkazu v konečnom rozhodnutí Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov v úspešnom súdnom konaní trovy konania neprizná.

Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka navrhol výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 40,03 eur. V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že žalobca nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou Združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Žalobca spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. V danom prípade nemožno podľa žalobcu prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné Združenie bez právneho zastúpenia. Žalobca zastáva názor, že ak sa Združenie rozhodne využiť pre zastupovanie v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zastupovanie v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstupuje), musí trovy právneho zastúpenia znášať z vlastných prostriedkov. Keďže účelom právneho zastúpenia je zastupovanie záujmov svojho klienta, v danom prípade možno konštatovať, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nevhodné, keďže Združenie sa samo prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania. V zmysle uvedeného žalobca nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou Združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné Združenie bez právneho zastúpenia. Žalobca zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Žalobca tiež poukázal na to, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na SD EÚ ohľadom nároku Združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany najmä svojich záujmov. Z vyššie uvedeného má žalobca za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Súd prvého stupňa správne ustálil, že je potrebné vo veci rozhodnúť podľa prvej vety ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. Zároveň je správny záver súdu prvého stupňa, že k zastaveniu konania došlo zavinením samotného žalobcu, a to v dôsledku späťvzatia žaloby. Preto vznikla povinnosť žalobcu nahradiť žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Žalovanému v priebehu konania žiadne trovy nevznikli a ani si žiadne trovy konania neuplatnil.

Trovy konania si uplatnil vedľajší účastník. Vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. s tým, že za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že vedľajší účastník sám zo svojej podstaty musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach.

Odvolací súd sa s týmto dôvodom, pre ktorý súd prvého stupňa aplikoval pre rozhodnutie o náhrade trov vedľajšieho účastníka ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p., nestotožňuje.

Čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi.

Pod pojem „každý“ spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie je vylúčený z voľby, akým spôsobom si toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatní.

Občiansky súdny poriadok v § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne stanovuje, že vedľajší účastník v konaní má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Z tejto vety je možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval. Preto nie je možné odoprieť vedľajšiemu účastníkovi právo dať sa zastúpiť advokátom.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 a 4 Ústavy SR je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchyľku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka. Základným predpokladom, za splnenia ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je však i účelnosť trovy potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva. Účelnosť sa dá stotožniť s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti považujú za účelne vynaložené trovy.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 24 a nasledujúcich umožňuje každému účastníkovi (teda aj vedľajšiemu účastníkovi) dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Služba advokáta je pochopiteľná a logická, pretože úspech v súdnom konaní je determinovaný nie len tým, kto a aké právo má (hmotnoprávny aspekt), ale aj schopnosťou toto právo uplatniť (procesnoprávny aspekt). Pre záver súdu prvého stupňa, že práve tento typ právnickej osoby (Združenia na ochranu spotrebiteľa) má byť vylúčený z práva na právne zastúpenie, nemá oporu v žiadnom ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu. Túto argumentáciu nepodporuje ani judikatúra Súdneho dvora EÚ.

Rovnako neobstojí ani argument žalobcu vo vyjadrení sa k odvolaniu o navyšovaní trov konania zo strany vedľajšieho účastníka. Každý účastník musí počítať s tým, že v súdnom konaní môže neuspieť a najtypickejším negatívnym následkom v takomto prípade je aj náhrada trov konania protistrane, ako aj na jej podporu vedľajšiemu účastníkovi. Niet dôvodu na takúto výnimku. Aktivity vedľajšieho účastníka evidentne súvisia s ochranou spotrebiteľa a aj v predmetnej veci je zjavné, že žalovaný spotrebiteľ by musel čeliť žalobe profesionála pri vymáhaní pohľadávok, navyiac zastúpeného advokátom.

Ochrana spotrebiteľa súvisí s kvalitou života a jej podoby môžu byť rozmanité. Nemusí ísť o výlučne o agendu neprijateľných podmienok (Smernica Rady 93/13/EHS), či nekalých obchodných praktík (Smernica EP/2005/2009), ale o celú škálu rozmanitých vzťahov dopadajúcich na bežných ľuďoch. To platí aj pre zbytočné odkladanie uplatňovania práva s výrazným časovým odstupom, ktoré je spájané aj s rizikom jeho premlčania. Nie je nič výnimočné, že s odstupom času má spotrebiteľ zhoršené podmienky obrany, sťažuje sa dôkazná situácia, a preto aj obrana námietkou premlčania je dôležitá a má svoj význam.

Vedľajší účastník vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovaného - spotrebiteľa, preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom - advokátom, nemožno v danom prípade zastávať názor nastolený žalobcom, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokolvek advokáta.

Odvolací súd preto v súlade s § 220 O.s.p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. výroku o trovách vedľajšieho účastníka tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 141,79 eur, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov právnej služby - prevzatie a príprava zastupovania (§ 10 ods. 1 Advokátskej tarify) 51,45 eur, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci 816,23 eur (§ 10 ods. 2 Advokátskej tarify) + režijný paušál za rok 2012 7,63 eur (§ 16 ods. 3 Advokátskej tarify) a podanie odporu proti platobnému rozkazu (51,45 eur) + režijný paušál 7,63 eur + 20 % DPH, spolu 141,79 eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému vedľajšiemu účastníkovi patrí od neúspešného žalobcu náhrada trov odvolacieho konania vo výške 40,03 eur za jeden úkon právnej služby, a to za odvolanie podľa § 14 ods. 3 písm. b/ Advokátskej tarify v polovičnej výške 25,73 eur + režijný paušál 7,63 eur + DPH vo výške 20 % 6,67 eur, spolu trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 40,03 eur, ktoré uložil odvolací súd uhradiť vedľajšiemu účastníkovi do 3 dní od právoplatnosti uznesenia na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.